

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kž 6/2020-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u trećestupanjskom vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbetić kao predsjednice vijeća te Žarka Dundovića, Ranka Marijana, Ileanne Vinja i Melite Božičević-Grbić kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. I. T. zbog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11, 144/12, 56/15 i 61/15 – ispravak – dalje: KZ/11) i drugih, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29. lipnja 2020. broj I Kž 231/2020-8, u sjednici održanoj 24. ožujka 2021. u prisutnosti u javnom dijelu sjednice opt. I. T. i branitelja optuženika, odvjetnika M. Š.,

p r e s u d i o j e:

Odbijaju se kao neosnovane žalbe državnog odvjetnika i opt. I. T. te se potvrđuje drugostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, pod toč. I. izreke, Vrhovni sud Republike Hrvatske je kao drugostupanjski sud djelomičnim prihvaćanjem žalbe opt. I. T. preinačio prvostupanjsku presudu u pravnoj oznaci djela koje je opt. I. T. počinio u odnosu na ošt. T. R. na način da je to kazneno djelo kvalificirao kao kazneno djelo ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u svezi s čl. 34. KZ/11.

Uslijed te odluke, te djelomičnim prihvaćanjem žalbe opt. I. T., pod točkom II. izreke pobijane presude, preinačena je prvostupanjska presuda u odluci o kazni te je optuženiku za to kazneno djelo iz čl. 110. u svezi s čl. 34. KZ/11 počinjeno na štetu T. R. utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam godina, dok mu je za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. KZ/11 počinjeno na štetu T. L. prihvaćena kao utvrđena po prvostupanjskom sudu kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadesetpet godina, a za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. u vezi s čl. 34. KZ/11 počinjeno na štetu J. M. kazna zatvora u trajanju od deset godina, pa je opt. I. T. uz primjenu čl. 51. st. 1. i 2. KZ/11 osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od tridesetpet godina.

Na temelju čl. 54. KZ/11 u tu kaznu optuženiku je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i istražnom zatvoru od 16. rujna 2017., pa nadalje.

Odlukom pod toč. III. izreke pobijane presude, u povodu žalbe opt. I. T., a po službenoj dužnosti, preinačena je pobijana presuda u odluci o sigurnosnoj mjeri na način da sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu izrečena opt. I. T., na temelju čl. 69. st. 1., 2. i 3. KZ/11, može trajati do prestanka razloga zbog kojih je primijenjena, a najdulje tri godine, dok je u ostalom dijelu žalba optuženika odbijena kao neosnovana te je u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv te drugostupanjske presude žalbe su podnijeli državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, bitne povrede odredaba kaznenog postupka i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da „Vrhovni sud Republike Hrvatske uvaži navode iz naše žalbe te drugostupanjsku presudu preinači na način da optuženiku izrekne maksimalnu kaznu zatvora“ i opt. I. T. putem branitelja M. Š., odvjetnika iz R., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi na ponovno odlučivanje, odnosno da se „ista preinači na način da se za djela teškog ubojstva i teškog ubojstva u pokušaju optuženika oglasi krivim za učin odnosno pokušaj blažeg kaznenog djela, da za ta djela utvrdi pojedinačne blaže kazne i izrekne blažu jedinstvenu kaznu“.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Spis je, sukladno čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19 - dalje: ZKP/08) dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Kako je optuženik u žalbi zahtijevao da se on i branitelj izvijeste o sjednici trećestupanjskog vijeća, to je i učinjeno te je sjednici vijeća nazočio branitelj optuženika, dok je prisutnost opt. I. T. osigurana u smislu čl. 475. st. 8. ZKP/08 uz pomoć zatvorenog tehničkog uređaja za vezu na daljinu (audio-video uređaj). Državni odvjetnik, iako uredno pozvan, nije pristupio na sjednicu vijeća pa je sjednica održana u njegovoj odsutnosti na temelju čl. 474. st. 4. ZKP/08.

Žalbe nisu osnovane.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 jer da se nije očitovao na žalbene prigovore da se kaznena djela teškog ubojstva koja su počinjena iz bezobzirne osvete mogu počiniti kada počinitelj hladnokrvno priprema kazneno djelo, a da se ne radi o tim kvalificiranim djelima kada se, kao u konkretnom slučaju, radi o afektivnom stanju u kojem se optuženik nalazio i kada je u pitanju njegova iznenadna emotivna odluka i reakcija potpomognuta utjecajem alkohola, koji je prema mišljenju psihijatra bio odlučujući.

Naime, drugostupanjski je sud u obrazloženju presude na opširan način (str. 6.-9.) iznio sadržaje žalbenih prigovora koje je optuženik iznio u vezi stupnja alkoholiziranosti utvrđenog po toksikološkom vještaku te u vezi utvrđenja prvostupanjskog suda o psihičkom stanju optuženika, tempore criminis, koja se temelje na nalazi i mišljenju psihijatrijskog vještaka,

navodeći vrlo detaljne i uvjerljive razloge zašto sve te žalbene prigovore ne prihvaća. U okviru tog dijela obrazloženja drugostupanjski je sud na prigovore optuženika, da je on bez svoje krivnje bio izložen napadu i zlostavljanju od strane fizički nadmoćne, puno mlađe osobe te da je na taj način bio doveden u stanje jake razdraženosti u kojemu je, uz odlučujuće djelovanje ovisnosti, počinio inkriminirane radnje tako da je njegova odluka bila trenutna i impulzivna reakcija uvjetovana prvenstveno poniženjem od strane oštećenog, ukazao da je sve te tvrdnje optuženik već iznosio u tijeku postupka i da ih je sud prvog stupnja s pravom otklonio iznoseći u obrazloženju prvostupanjske presude (str. 154.-156.) vrlo iscrpne jasne i logične razloge koje je drugostupanjski sud u cijelosti prihvatio.

Prema tome, drugostupanjski je sud reproducirao i imao u vidu sve prigovore žalitelja, pa tako i one koje se, uz optuženikovo pozivanje na dvije presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odnose na pitanje pravilne kvalifikacije kaznenih djela teškog ubojstva koja su počinjena iz bezobzirne osvete, a s obzirom na psihičko stanje optuženika, tempore criminis i stanje njegove opijenosti, navodeći da se radi o identičnim prigovorima na koje je već prvostupanjski sud na opširan način iznio valjanu argumentaciju koju zbog toga doista nije bilo potrebe ponavljati.

U biti, kroz ovaj postupovni prigovor optuženik zapravo prigovora pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja i pravilnoj primjeni kaznenog zakona jer smatra da je drugostupanjski sud pogrešno prihvatio kao ispravna činjenična i pravna utvrđenja iz prvostupanjske presude (osim u odnosu na ošt. T. R.) jer smatra da je drugostupanjski sud trebao prihvaćanjem njegove žalbe utvrditi da se nije radilo o postupanju iz bezobzirne osvete, već o postupanju u afektivnom stanju i stanju jake razdraženosti budući da se ovaj kvalificirani oblik teškog ubojstva ne može počiniti u tim okolnostima.

Da je tome tako, proizlazi iz ostalog dijela optuženikove žalbe koji se odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, u kojem ponavlja sve te prigovore vezane za njegovo psihičko stanje i opijenost, tempore criminis, u kontekstu nemogućnosti počinjenja teškog ubojstva iz bezobzirne osvete, a o čemu obrazloženje slijedi u nastavku ove presude.

Dakle, protivno tvrdnjama optuženika drugostupanjski se sud u obrazloženju presude očitovao na sve žalbene prigovore i iznio je razloge o svim odlučnim činjenicama, tako da nije počinio navedenu bitnu povredu odredba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Državni odvjetnik u uvodu svoje žalbe također kao jednu od žalbenih osnova iz kojih pobija drugostupanjsku presudu ističe bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08, ali ju ne obrazlaže i ne konkretizira na koji je način ta povreda počinjena.

Ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti na temelju čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08 ovaj je trećestupanjski sud utvrdio da drugostupanjski sud nije počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka koje su taksativno navedene u citiranom propisu.

Nisu osnovane žalbe državnog odvjetnika i optuženika niti zbog pogrešno odnosno pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer su sve odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene.

Državni odvjetnik neosnovano smatra da je drugostupanjski sud pogrešno u odnosu na ošt. T. R. utvrdio da se ne radi o kaznenom djelu teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 4. KZ/11 već o kaznenom djelu ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11 navodeći da je optuženik u odnosu na sve oštećenike postupao s istim motivom, da se osveti, zbog toga što je prethodno bio izbačen i ponižen u disko klubu, što je postupanje zbog bezobzirne osvete.

Drugostupanjski je sud protivno žalbenim navodima državnog odvjetnika, pravilno utvrdio da tužitelj u činjeničnom opisu niti na jednom mjestu ne spominje ošt. T. R. kao osobu koja bi optuženika tjerala iz disko kluba ili mu se smijala, kao što to čini u odnosu na druga dva oštećenika, T. L. koji optuženiku ne pruža očekivanu zaštitu, i J. M., koji je optuženika tjerao van iz kluba i nogom ga udario u stražnjicu zbog čega je ovaj pao na pod, na što su se neki od prisutnih u klubu počeli smijati.

Ukazuje da se u odnosu na ošt. T. R. u činjeničnom opisu jedino navodi da ga je optuženik, nakon što je hicem u glavu usmrtio ošt. T. L., uočio kako se pomiče prema izlazu iz kluba i u njegovom pravcu ispalio tri streljiva, te ga pogodio u bedro i kuk, a nakon toga mu i pucao u glavu dok je ovaj bio na zemlji zadavši mu ozljede koje su bile osobito teške i opasne po život. Drugostupanjski sud ispravno navodi da iz takvog opisa ne proizlazi da je u odnosu na ovog oštećenika optuženik postupao motiviran bezobzirom osvetom, već se radilo o spletu okolnosti u kojima je zatekao ovog oštećenika u vrijeme svog divljačkog pohoda.

Dakle, na temelju pravilno utvrđenih činjenica navedenih u izreci prvostupanjske presude u odnosu na ošt. T. R., u koje nije intervenirao, sud drugog stupnja je to kazneno djelo ispravno pravno označio kao kazneno djelo ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11, tako da nije osnovana žalba državnog odvjetnika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Optuženik i u žalbi protiv drugostupanjske presude ustrajava u prigovoru da je pogrešno utvrđenje suda da je on u ošt. J. M. pucao s udaljenosti od 120-130 cm, a što je utvrđeno na temelju balističkog vještačenja po vještaku dipl. ing. D. T., ponavljajući iste tvrdnje koje je iznosio i u tijeku prvostupanjskog postupka kao i u žalbi podnesenoj protiv prvostupanjske presude, da su i on u svojoj obrani i oštećenik u svom iskazu naveli da se radilo o udaljenosti od 7-8 metara, a da isto proizlazi i iz materijalnih tragova (oštećenja od zrna označena brojevima 27. i 31., te iz nalaza i mišljenja vještaka sudske medicine u vezi mehanizma nastanka tragova krvi).

Međutim, i ovaj trećestupanjski sud smatra da iz vrlo egzaktnog nalaza i mišljenja vještaka balističara nedvojbeno proizlazi zaključak da je optuženik pucao u ošt. J. M. sa udaljenosti između 120 i 130 cm, a ne razdaljine od 7 do 8 metra jer je vještak balističar objasnio da se do tog rezultata došlo provjeravanjem i točnim mjerenjem kroz tzv. Walker test na koji se način precizno može, i to prema mapi rasporeda čestica baruta koje se nađu u okolini mehaničkog oštećenja na tkanini u koju se u pokusu vrši ispaljivanje probnih hitaca sa udaljenostima od po 10 cm, utvrditi na kojoj se udaljenosti usta cijevi nalaze od mjesta oštećenja. Kada je na ovaj način, primjenom stručnih metoda dokazano da se nije radilo o udaljenosti između optuženika i ošt. M. od 7-8 metara, već o daleko manjoj razdaljini, a sam optuženik u obrani navodi da ne može točno reći gdje je bio kada je ispaljen taj prvi hitac, istaknutim žalbenim prigovorima optuženik niti u najmanjoj mjeri nije doveo u pitanje pravilnost ovog utvrđenja suda. Osim navedenog, treba istaknuti da je balističar decidiran u

tvrdnji da je krajnji domet sagorjelih barutnih čestica za pištolje, a toliko približno i za revolvere, 1,5 metar, te da čestice neće biti nađene na udaljenosti od 4 metra. Dakle, kako su na svojoj majici dugih rukava sa kapuljačom koju je, tempore criminis, imao na sebi ošt. J. M. vještačenjem nađeni tragovi nitrata i bakra, a koji nastaju kao produkt djelomičnog sagorijevanja čestica baruta u procesu ispaljenja streljiva, nema baš nikakve dvojbe u vezi zaključka suda da se nije moglo raditi o tako velikoj udaljenosti od 7-8 metara kako to želi prikazati optuženik, već o navedenim udaljenostima od 120-130 cm.

U biti, kroz ovaj prigovor optuženik želi dokazati tezu da pri ispaljenju tog prvog metka zapravo nije htio pogoditi ošt. J. M., već da je s navedene udaljenosti pri ulasku u klub slučajno opalio te da taj metak nije bio namijenjen ošt. M..

Međutim, tu je krajnje neuvjerljivu tezu prvostupanjski sud vrlo argumenitrano otklonio iznoseći razloge koje je prihvatio i drugostupanjski sud, a koji su utemeljeni na navedenom balističkom vještačenju, iskazima ošt. M., i očevicima M. J., B. P. i T. R., te napose na temelju i same obrane optuženika koji priznaje da je bio povrijeđen postupanjem ošt. J. M. koji ga je istjerao iz disko kluba na način da ga je nogom udario u stražnjicu.

Prema tome, pravilno je utvrđenje da je optuženik u ošt. M. pucao s navedene male udaljenosti od 120-130 cm ciljajući mu u prsa iznad lijeve dojke sve u cilju da ga ubije iz bezobzirne osvete. Kada je teško ranjeni ošt. J. M. unatoč tome uspio pobjeći i sakriti se, optuženik je prema iskazima očevidaca, nakon što je brutalno usmrtio ošt. T. L., tražio „onog koji je pobiga... onog koji se sakrio“, očito s namjerom da ubije upravo tu osobu koju doživljava kao osobu, koja ga je, uz ošt. L., ponizila i kojoj se stoga ima osvetiti.

Prema tome, nema govora da bi se u odnosu na ošt. J. M. radilo o slučajnom postupanju, već se i u odnosu na ovog oštećenika, jednako kao i u odnosu na ošt. T. L., radi o ciljnom postupanju kako bi se te osobe usmrtile iz bezobzirne osvete.

Nadalje, u žalbi protiv drugostupanjske presude, optuženik prigovora ispravnosti utvrđenja da se u odnosu na oštećenike J. M. i T. L. radilo o postupanju iz bezobzirne osvete.

Optuženik u ovoj žalbi navodi da pobijajući prvostupanjsku presudu nije u toj žalbi sugerirao da se u konkretnom slučaju, s obzirom na njegovo afektivno stanje, odnosno stanje razdraženosti i pijanstva, predmetna kaznena djela trebaju pravno označiti kao kaznena djela usmrćenja (iako to proizlazi iz dijelova te žalbe str. 8., 5. i 6. odlomak), već da je u biti prigovarao pravilnosti pravne kvalifikacije da su u pitanju kaznena djela teškog ubojstva počinjena iz bezobzirne osvete. Tvrdi da je, a kod čega ustrajava i u ovoj žalbi koju podnosi protiv drugostupanjske presude, ukazivao da njegovo opisano psihičko stanje isključuje bezobzirnju osvetu kao kvalifikatorni element jer nedostaje hladnokrvno pripremanje kaznenog djela. Smatra da se u konkretnom slučaju radilo o iznenadnoj emotivnoj reakciji potpomognutoj utjecajem alkohola (koji je prema psihijatru bio odlučujući) i da se u tim stanjima ne mogu počiniti kaznena djela teškog ubojstva iz bezobzirne osvete, pozivajući se na identične pravne stavove izražene u dosadašnjoj sudskoj praksi (citira odluke ovoga suda br. I Kž-134/01 i I Kž-175/93).

Međutim, osim što je ispravno utvrđenje iz pobijane presude da se ne radi o kaznenim djelima usmrćenja iz čl. 112. st. 1. KZ/11 na štetu ošt. T. L., odnosno pokušaja usmrćenja iz čl.

112. st. 1. u vezi čl. 34. KZ/11 u odnosu na ošt. J. M. i ošt. T. R., pravilno je i utvrđenje da se u odnosu na kaznena djela počinjenih na štetu T. L. i J. M., radi o postupanju iz bezobzirne osvete.

Naime, iako je točno da iz nalaza i mišljenja psihijatrijskog vještaka proizlazi da je optuženik u vrijeme počinjenja predmetnih kaznenih djela bio u pijanom stanju 1,56 g/kg alkohola u krvi i u afektivnom stanju koje karakterizira ljutnja, bijes, srdžba i agresivni porivi, te da se radi o negativnim afektima (tzv. stenični afekt) koji se mogu supsumirati pod pojmom razdražljivosti kao reakciji na tzv. narcističku povredu, kraj činjenica koje također proizlaze iz nalaza i mišljenja psihijatrijskog vještaka, a koje sudovi pravilno imaju u vidu, da je unatoč navedenim okolnostima, optuženikova mogućnosti shvaćanja značenja vlastitih postupaka i vladanja voljom bila znano smanjena, ali ne bitno, da negativni afekti nisu dostizali ekstremni nivo, da nema elementa koji bi ukazivali na promjene svijesti kod optuženika bilo u kvalitativnom bilo u kvantitativnom smislu, niti su utvrđeni indikatori koji bi na bilo koji način upućivali u psihopatološkom smislu na „stanje bez svijesti“, odnosno da do promjena svijesti koje bi imale u kvalitativnu vrijednost nije došlo jer unatoč stanju afektivne reakcije njegova svijest nije bila kompromitirana, ispravan je zaključak da je optuženik postupao iz bezobzirne osvete.

Uz ispravno utvrđene navedene subjektivne okolnosti, pravilno je u tijeku postupka utvrđeno, a u biti nije niti sporno, jer to proizlazi i iz obrane optuženika, da je nakon što je on bio izbačen iz kluba, otišao do kuće po oružje s obrazloženjem „vjerojatno zato da bi me poštivali“, pri čemu, kako to pravilno utvrđuje prvostupajski sudu, otključava ulazna vrata, ulazi u stan, u spavaću sobu i tjera suprugu van, otključava sef u kojem mu je oružje i uzima revolver sa 6 komada streljiva te u pištolj ubacuje okvir sa 16 komada streljiva, uzima još jedan okvir sa streljivom za pištolj kao i još streljiva za revolver, ukupno 55 komada, skida jaknu i stavlja futrolu za držanje oružja na sebe u koju smješta revolver, oblači jaknu i stavlja pištolj u desni džep jakne i izlazi iz kuće te dolazi do puba gdje traži piće, pri čemu mu svjedoci N. odbijaju dati piće, upućuje se do disko kluba gdje se na ulazu mimoilazi sa svj. J. i još dvije muške osobe, te potom počinje pucati.

Dakle, pravilno sud utvrđuje da okolnosti proteka vremena od 15-20 minuta, koliko je trajao odlazak optuženika po oružje i njegov povratak iz stana, uz činjenicu da optuženik cijelo to vrijeme poduzima sve radnje na racionalan način, jasno ukazuju da je optuženik imao vremena za razmišljanje i planiranje što će poduzeti kako bi se osvetio osobama koje su ga ponizile. Prema tome, unatoč svim navedenim okolnostima povišenih afekata i pijanstvu, nije se radilo o momentalnoj reakciji na provokaciju, već o promišljenom postupanju koje traje određeno vrijeme, tijekom kojega optuženik donosi odluku o ubijanju koja je bila motivirana bezobzirom osvetom.

Slijedi da je optuženik bio u stanju donijeti odluku da će pobiti više osoba samo zato što su ga izbacile iz kluba ili koje su mu se smijale kada je pri izbacivanju bio udaren u stražnjicu zbog čega je pao na pod, i u tom se postupanju optuženika u odnosu na ošt. L. i ošt. M. (djelo koje je ostalo u pokušaju) ostvaruju elementi teškog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 4. KZ/11.

Nadalje, optuženik i tijekom početka pucanja u klubu, za vrijeme ubijanja ošt. L. i potom u tijeku potrage za ošt. M., manifestira racionalnost i hladnokrvnost jer preciznim hicem u prsa najprije pogađa ošt. M., a potpuno hladno, bez ikakvih osjećaja, likvidira hicem u glavu ošt. L.

koji ranjen i nemoćan leži na podu i moli optuženika da ga ne ubije jer ima djecu. Optuženik nema milosti te pri svemu tome izgovara riječi kao npr. "aj me sad istjeraj ... što se sad ne smiješ, sad ti nije smišno ... neće mene nitko šutati ... kome ćete se smijati ... ti ćeš mene izbacivati ... nemojte se sa starim ljudima zajebavati imaju oni već dosta problema ...", iz kojih nedvojbeno slijedi da se radi o osvetoljubivom pohodu.

Nadalje, da optuženik postupa ciljano i smišljeno ukazuje i činjenica da osobe koje vidi skrivene ispod stolova ili iza stupova lokala, a koje nije percipirao kao odgovorne za njegovo prethodno ponižavanje, ne dira već ih umiruje jer im govori npr. „...ne bojte se curice neću vama ništa samo ću one koji su krivi ..., vas neću vi mi niste ništa napravili" (iskazi svjedoka B. P., J. R., M. R., i dr.).

U navedenom se očituje optuženikovo smišljeno i isplanirano postupanje pri počinjenju navedenih kaznenih djela teškog ubojstva iz bezobzirne osvete i ta pravilna utvrđenja iz pobijane presude nisu dovedena u sumnju njegovim žalbenim prigovorima, kao niti citiranjem odluka ovoga suda koje su drugačijeg činjeničnog i pravnog supstrata.

Iz naprijed navedenih razloga nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Neosnovano se optuženik i državni odvjetnik žale i zbog odluke o kazni jer pojedinačne kazne zatvora, u trajanju od osam godina utvrđena zbog kaznenog djela ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11, kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadeset pet godina utvrđena zbog kaznenog djela teškog ubojstva iz čl. 111. toč. 4. KZ/11 i kazna zatvora u trajanju od 10 godina utvrđena zbog kaznenog djela teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 4. u vezi čl. 34. KZ/11, kao niti izrečena jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 35 godina nisu prestroge.

Niti državni odvjetnik niti optuženik u žalbama ne iznose okolnosti koje nije imao u vidu sud drugog stupnja, a koje bi utjecala na odluku o kazni, jer državni odvjetnik dodatno akcentira okolnosti o izrazitoj pogibeljnosti počinjenih kaznenih djela i o teškim posljedicama, dok optuženik na paušalan način navodi da niti pojedinačne utvrđene kazne niti izrečena jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora nisu u korelaciji s utvrđenim olakotnim i otegotnim okolnostima, te da prvenstveno nije cijenjeno optuženikovo kajanje i izražena kritičnost prema svom ponašanju i posljedicama. U pogledu potonjeg prigovora za istaknuti je da su i prvostupanjski i drugostupanjski sud imali u vidu tvrdnje optuženika o izraženom kajanju i pokušaju da plaćanjem pogreba ošt. T. L. manifestira pokajanje, no da one nisu prihvaćene kao iskrene jer je utvrđeno, na temelju iskaza supruge tog oštećenika, da ona od optuženika nije nikada dobila nikakvu ispriku, pomoć ili slično, zbog čega mu je i vratila navedenu uplatu koja se odnosila na pogrebne troškove, ukazujući da je navedena uplata uslijedila tek nakon što je ona prethodno pokrenula parnični postupak protiv optuženika radi naknade štete zbog smrti suprug.

I ovaj trećestupanjski sud smatra da su navedena utvrđenja pravilna i da su optuženiku, imajući u vidu sve ostale pravilno utvrđene olakotne okolnosti (neosuđivanost, obiteljske prilike, smanjena ubroјivost, ali ne bitno) i otegotne okolnosti (pogibeljnost, upornost, bezobzirnost, težina posljedica, nekritičnost), utvrđene primjerene pojedinačne kazne zatvora te mu je izrečena i primjerena i jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora. Te kazne nisu prestroge

kako to smatra optuženik, ali nisu niti preblage kako to sugerira državni odvjetnik, već će izrečene kazne ispuniti svrhu kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11. Optuženik je osim pokušaja ubojstva iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11 počinio i dva najteža kaznena djela, teških ubojstva iz čl. 111. KZ/11 (doduše jednog u pokušaju) kojima se teško povređuju životi ljudi kao najzaštićenije društvene vrijednosti i stoga se počiniteljima takvih kaznenih djela mora izreći oštra društvena osuda kao vid represije i kako bi se ispunila svrha individualne prevencije, ali i zbog toga da se svim građanima ukaže na obvezu poštivanja pravnog sustava i na pravednost kažnjavanja.

Dakle, nisu osnovane žalbe državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o kazni.

Iz svih naprijed navedenih razloga, kako žalbe nisu osnovane, a ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti, u smislu odredbe čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08, je utvrđeno da na štetu optuženika nije povrijeđen kazneni zakon, trebalo je na temelju čl. 482. u vezi čl. 490. st. 2. ZKP/08 žalbe odbiti kao neosnovane i potvrditi drugostupanjsku presudu.

Zagreb, 24. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v.r.